

Näyttelijä - ohjaaja

TARJA PYHÄHUHTA

Syntymälahjana luovuuden kipinä

Kolme vuosikymmentä näyttelijänä Mikkelin Teatterissa tuli Tarja Pyhähuhdalla täyteen tänä keväänä, vaikka hän jäikin kuusi kertaa teatterikorkean porteille. Omien unelmien täyttäminen on vaatinut paljon tahtoa ja työtä, mutta mitään hän ei haluaisi tehdä toisin. Syntymälahjana saatu luovuuden kipinä on hyvin vaalien jalostunut elämän ja koulutuksen myötä.

Näyttelijä ja ohjaaja Tarja Pyhähuhta toteaa, että laji on vaativa. Itseen pitää kehittää kaiken aikaa ja monipuolisuutta sekä laaja-alaisuutta vaaditaan.

-Paljon on ollut orjantappuroita tiellä, kun en ole suostunut menemään sieltä, mistä aita on matalin.

Oman polun kulkija

-Jos olisin vain jäänyt odottamaan omia mahdollisuuksiani, niin eihän niitä olisi tullut koskaan. Itse on pitänyt etsiä ne polut, joita on halunnut kulkea. Mutta samoin valitsisin, jos joutuisin sen tekemään uudestaan. En kadu mitään, Tarja Pyhähuhta vakuuttaa.

Vaikka teatterikorkeakouluun pääsy tyssäsikin kuusi kertaa, tuli Mikkelin teatterista Tarja Pyhähuhdalle sydäntä lähellä oleva taiteellinen koti. Kolme vuosikymmentä on siellä kulunut ja tuosta ajasta kahdeksan vuotta virkavapaalla. Pyhähuhta kiittääkin työnantajaansa siitä, että se on ollut joustava ja mahdollistanut ammatillisen kouluttautumisen ja erilaisten omien projektien tekemisen.

-Tämä ammatti on etuoikeutettu, saa antaa itsestään. Samaistumispiinta katsojiin pitää olla ja tekemisellä pitää olla tarkoitus.

Tarja Pyhähuhta haaveilee myös muistelmien tekemisestä, jos löytää kirjoittajan.

-Tehtaan varjosta Varkaudesta olen lähtenyt ja mihin tie minut viekään? Olen saanut tehdä sitä mitä haluan ja mitä rakastan. Koskaan ei ole ollut päivää, että töihin meno olisi tuntunut kurjalta, hän kuvailee ammatinvalintaansa.

Äidin taiteilijanura jäi haaveeksi

Luovuuden kipinän Tarja Pyhähuhta sanoo saaneensa jo syntymälahjana äidiltään. Äitikin haaveili taiteilijan urasta tyttökaverinsa Anita Välkin kanssa.

-Mutta kun hän meni naimisiin, hänestä tuli miehensä vaimo ja lastensa äiti. Nainen ei silloin ollut ammatillisissa pyrkimyksissään vielä niin tasa-arvoinen, kun nykyään. Äiti sanoi, että hän oli onnellinen, kun hän sai lapsia tuudittaa ja laulaa heille. Hänellä olikin upea lauluääni. Mutta muuten hän joutui tukahduttamaan omat ammatilliset toiveensa kuuden lapsen äitinä. Minä en suostunut elämässäni sellaiseen ja olen saanut siitä kärsiäkin, Tarja Pyhähuhta toteaa.

Hänen äitinsä ehti nähdä tyttärensä tämän ensimmäisessä roolissa Liisa pien -näytelmässä Mikkelin teatterissa. Koko kotimatkan hän oli itkkenyt.

Tiennäyttäjänä lapsille

Tarja Pyhähuhta on kiitollinen opettajilleen ja opastajilleen siitä, että nämä ovat nähneet hänen lahjansa ja kyenneet jalostamaan niitä ammatilliseksi osaamiseksi.

-Elämässä on ollut tiennäyttäjiä, joiden avulla olen antanut tuntemuksieni sisimmässäni jalostua. Ja sellainen tiennäyttäjä olen halunnut ja haluan edelleen itsekin olla omille oppilailleeni.

Pyhähuhta harmittelee, että kouluissa taitoaineet ovat vähentyneet ja hänen mielestään se näkyy selvästi.

-Itsetunnon kehittäminen on erittäin tärkeää. Lapsuus ja leikki hukkuvat liian aikaisin.

Ohjaajana huomaan lapsissa, keitä on rohkaistu sosiaalisuuteen. Se tervehdyttää ja antaa uskoa ja antaa ennen kaikkea iloa.

-Yhteistyöstä musiikkiluokkien kanssa voin todeta, ettei minun lapsuudessani ollut näin lahjakkaita lapsia.

Tarja Pyhähuhta työskentelee myös erityisryhmien kanssa. Se palkitsee ihan omalla tavallaan.

-Joskus on tapahtunut ihme, että puhumattomasta lapsesta on tullut puhuva. Ja monta kertaa ollaan yhdessä itketty onnistumisen kyneleitä.

Intohimoisena puutarhurina Pyhähuhta vertaa työtään kukkien kasvattamiseen siemenestä loistavaksi kasviksi.

-Yli 20 on ammatissa minun käsistäni lähteneitä "taimia". Nyt jo opettavat minua ja se on hieno tunne.

Vahva side Mikkeliiin

Mikkeliin ja Mikkelin teatteriin Tarja Pyhähuhdalla on vahva tunneside. Teatterista hän on saanut ammatillisesti unelmiensa täyttymyksen. Mikkelissä on syntynyt hänen tyttärensä ja siksi side tähän kaupunkiinkin on vahva.

Jalkaväkimuseossa toteutetut esitykset sota-ajan kirjeistä ja lauluista ovat olleet Tarja Pyhähuhdalle huikea kokemus ja saaneet kannustavan vastaanoton.

-On ollut hienoa, kun on voinut tehdä ne projektit kulttuurin hyväksi Mikkelissä.

Musiikkiteatteri sekä lasten kanssa tehtynä että myös omassa näyttelijän työssä on Pyhähuhdan sydäntä lähellä ja hän toivoisikin voivansa tehdä sitä enemmän.

-Musiikki on tärkeää, se kehollistuu heti. Musiikki menee syvemmälle kuin sana koskaan. Musiikki vapauttaa aistit auki ja antaa elämän tapahtua itsessään.

-Teatterin hyväksi olen kaikkeni halunnut tehdä, että teatterin tekijöitä saataisiin enemmän. Ihmisen pitää saada onnellinen elämä ja tehdä sitä mitä haluaa. "Sitkun" aikaa ei ole vaan elämä on nyt ja tässä, Tarja Pyhähuhta kiteyttää.

Tulevaisuuden haasteistakaan ei ole puutetta. Mielipuolen päiväkirjaa pitäisi mennä Tampereelle tekemään Pölösen kanssa, Kake Randelinin elämästä on tulossa humoristinen ja koskettava näytelmä Sarkolan kirjoittamana, musiikkiluokkien 30-vuotis- ja Vekku-teatterin 25-vuotisjuhlien kunniaksi Narri ja Lohikäärme saa Mikaelissa viisi esitystä, Revyyin helmiä miun Mikkelissä saa seitsemän esitystä toukokuussa Mikkelin teatterissa ja Astuvan akka on lähdössä maailmalle sen lisäksi, että se menee koko kesän eri tapahtumissa Mikkelissä ja lähikunnissa.

Kolmeen vuosikymmeneen on mahtunut paljon työtä, mutta myös tunnustusta, arvostusta ja menestystä – muutenkin kuin juhlapuheissa. Kun työtä tekee ilolla ja kaikesta sydäimestä, se näkyy myös ulospäin.

-Kyllä minä itsekin tajuan, mikä matka tässä on tullut kuljettua ja miten olen siinä kehittynyt ja menestynyt, mutta on liikuttavaa kuulla se muilta. Ja silti sama nuori tyttö tahtoo minussa uusia haasteita, Tarja Pyhähuhta nauraa iloisesti.

Kuvateksti:

-Luovuus on ihana lahja. Olen kantanut tuota lahjaa mukani tiedostaen sen ja sen herkkyyttä vaalien, sanoo näyttelijä ja ohjaaja Tarja Pyhähuhta.

Teksti: Sirpa Piskonen

Kuva: Antero Teittinen